

USNESENÍ

Okresní soud Praha-východ rozhodl justičním čekatelem Mgr. Ing. Viktorem Smolíkem ve věci žalobce **Dáma Sport s.r.o.**, IČO: 01894129, sídlem Bělehradská 585/23, 120 00 Praha 2, proti žalovanému **IMPLOZIA s.r.o.**, IČO: 28445457, sídlem U Vodárny 361, 281 66 Jevany, o žalobě z rušené držby,

takto:

- I. Okresní soud Praha-východ vyslovuje svou místní nepříslušnost.
- II. Po právní moci tohoto usnesení bude věc postoupena Okresnímu soudu v Kolíně.

Odůvodnění:

Žalobce podal u zdejšího soudu žalobu z rušené držby. Jak bylo zjištěno, žalovaný má sídlo na adrese U Vodárny 361, 281 66 Jevany, tedy v obvodu soudu specifikovaného ve výroku II, jakož i dotčená nemovitost na této adrese sídlí.

Podle § 105 odst. 1 o. s. ř. soud zkoumal místní příslušnost před tím, než začal jednat o věci samé.

Podle § 11 odst. 1 o. s. ř. se řízení koná u toho soudu, který je věcně a místně příslušný.

Podle § 84 o. s. ř. je k řízení příslušný obecný soud účastníka, proti němuž návrh směřuje.

Podle § 85 odst. 3 o. s. ř. je obecným soudem právnické osoby okresní soud, v jehož obvodu má sídlo.

S poukazem na § 12 odst. 1 - 3 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích v platném znění je U Vodárny 361, 281 66 Jevany na území obce, která je v obvodu Okresnímu soudu v Kolíně.

S ohledem na tyto skutečnosti soud vyslovil, že k projednání věci není místně příslušný a po vydání tohoto usnesení bude věc postoupena soudu uvedenému ve výroku II. jako soudu místně příslušnému.

Poučení:

Proti tomuto usnesení je možno podat odvolání do 15 dnů ode dne jeho doručení ke Krajskému soudu v Praze prostřednictvím podepsaného soudu.

V Praze dne 12. října 2017

Mgr. Ing. Viktor Smolík, v.r.
justiční čekatel

Za správnost:

USNESENÍ

Okresní soud Praha – východ rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Stejskalovou ve věci žalobce: [REDAKCE], bytem [REDAKCE], zastoupený Mgr. Miroslavem Mojžíšem, advokátem, se sídlem Revoluční 1546/24, 110 00 Praha 1, proti žalovanému: [REDAKCE], bytem [REDAKCE], zastoupenému Mgr. Michalem Burčkem, advokátem, se sídlem Ostrovského 253/3, Praha 5, o ochranu rušené držby,

t a k t o :

- I. Žaloba, kterou se žalobce domáhal uložení povinnosti žalovanému umožnit žalobci vstup a průchod přes svůj pozemek parc.č. [REDAKCE] v k.ú. [REDAKCE], obec [REDAKCE] k vchodu do žalobcem vlastněné budovy, stavby na parc.č. st. [REDAKCE] v k.ú. [REDAKCE], obec [REDAKCE], a to tak, aby se žalobce dostal k vchodu do stavby na parc.č.st. [REDAKCE] v k.ú. [REDAKCE], obec [REDAKCE], který se nachází na pozemku žalovaného parc.č. [REDAKCE] v k.ú. [REDAKCE], obec [REDAKCE], se zamítá.
- II. Návrh žalobce na vyslovení předběžné vykonatelnosti tohoto rozhodnutí se zamítá.
- III. Žalobce je povinen zaplatit žalovanému náhradu nákladů řízení ve výši, 6.800,-Kč k rukám zástupce žalovaného do 3 dnů od právní moci usnesení.
- IV. Žalobce je povinen zaplatit České republice doplatek soudního poplatku ve výši 3000,-Kč na účet Okresního soudu Praha-východ č.ú. 3703-927201/0710, variabilní symbol 1135008015 do 3 dnů od právní moci usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Okresního soudu Praha-východ dne 26.2.2015 se žalobce domáhal uložení povinnosti žalovanému umožnit žalobci vstup a průchod přes svůj pozemek parc.č. [REDAKCE] v k.ú. [REDAKCE], obec [REDAKCE] k vchodu do žalobcem vlastněné budovy, stavby na parc.č. st. [REDAKCE] v k.ú. [REDAKCE], obec [REDAKCE], a to tak, aby se žalobce dostal k vchodu do stavby na parc.č.st. [REDAKCE] v k.ú. [REDAKCE], obec [REDAKCE], který se nachází na pozemku žalovaného parc.č. [REDAKCE] v k.ú. [REDAKCE], obec [REDAKCE]. Tvrdil, že je vlastníkem pozemku st.p.č. [REDAKCE] a dále pozemku st.p.č. [REDAKCE] vše v k.ú. [REDAKCE]. Stavba bez čp. umístěná na pozemku st.p.č. [REDAKCE] (označená žalobcem jako „Pekárna“, dále v rozhodnutí bude tento pojem pro zjednodušení uváděn) přesahuje na pozemek parc.č. [REDAKCE] (žalobcem označený jako „Zahrada“, dále rozhodnutí bude tento pojem pro zjednodušení uváděn), který je ve vlastnictví žalovaného. Žalobce nabyl vlastnictví ke stavbě označené jako Pekárna a k pozemku st.p.č. [REDAKCE] na základě kupní smlouvy uzavřené mezi předchozím vlastníkem těchto nemovitostí [REDAKCE] a žalobcem dne 16.2.2005. Do budovy Pekárny, resp. na její půdu, je přístup pouze z boční strany po kovovém schodišti, tedy přes pozemek Zahrady. Jak předchozí vlastníci pozemku st.p.č. [REDAKCE] a stavby označované jako Pekárna, tak i žalobce tento přístup využívali a vlastníci pozemku Zahrada vůči tomu nikdy

ničeho nenamítal. Žalovaný jako současný vlastník pozemku Zahrada však žalobci přístup k vchodu do budovy Pekárny neumožňuje, když zavezl hlinou podezdívku k budově Pekárny, která se nachází na pozemku Zahrada, rovněž zde navršíl kamení, trubky, dříví, fólii, instaloval oplacení, čímž brání žalobci ke vchodu na půdu Pekárny. Žalobce tvrdí, že jediný přístup na půdu Pekárny je po kovových schodech umístěných na boční straně Pekárny, k nimž je přístup právě přes pozemek žalovaného označovaný jako Zahrada. Tento stav, kdy žalovaný brání žalobci v průchodu přes Zahradu do Pekárny, trvá cca od léta 2014. Žalobce má za to, že je poctivým držitelem práva průchodu do Pekárny přes pozemek Zahradu ve vlastnictví žalovaného; protože žalovaný žalobce v rušení držby práva průchodu ruší, domáhá se žalobce ochrany své držby.

Soud podanou žalobu podle svého obsahu posoudil jako žalobu z rušené držby (dle ustanovení § 176 a násl. o.s.ř.). V souladu s ustanovením § 177 odst. 1 o.s.ř. soud v tomto řízení postupoval tak, že ve věci nenařizoval jednání; v zájmu zachování zákonem stanovené 15ti denní lhůty k rozhodnutí počínaje ode dne zahájení řízení (26.2.2015) soud zaslal žalobu žalovanému nikoliv do vlastních rukou, aby tak, při zachování lhůty pro rozhodnutí, byla zároveň zachována možnost žalovanému ve věci se vyjádřit.

Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. Zdůraznil, že jak žalobce, tak i předchozí vlastník budovy označené jako Pekárna byli obeznámeni s tím, že tato budova stojí částečně na pozemku ve vlastnictví žalovaného, tj. na pozemku Zahradu. Předchozí vlastník Pekárny skutečně užíval ke vstupu do Pekárny železné schody nacházející se na pozemku Zahradu, a to na základě dohody s právním předchůdcem žalovaného, v jejímž rámci bylo rovněž dohodnuto, že žalovaný (respektive předchozí vlastník) může rovněž užívat část pozemku žalobce (předchozího vlastníka) k průjezdu svým nákladním automobilem na pozemek označený jako Zahrada. Od roku 2005, kdy vlastnictví k budově Pekárny nabyl žalobce, tuto dohodu žalobce opakovaně porušoval např. tím, že na pozemek žalovaného vytrvale odkládal a skladoval svůj stavební materiál. Žalovaný opakovaně upozorňoval žalobce na skutečnost, že část budovy Pekárny stojí na pozemku ve vlastnictví žalovaného, a že žalovaný nebude trpět vstup žalobce do Pekárny přes svůj pozemek, pokud nebude respektována původní dohoda. Žalovaný rovněž popírá, že by žalobce neměl do Pekárny jiný přístup než přes pozemek Zahrada ve vlastnictví žalovaného. Již v minulosti (ještě před dohodou uzavřenou mezi předchozími vlastníky pozemku Zahradu a Pekárny) vedl vstup do Pekárny oknem po železných schodech, které se nacházejí na pozemku, jež je nyní ve vlastnictví žalobce. Proto má žalovaný za to, že žalobci nic nebrání, aby si k tomuto oknu instaloval nové kovové schodiště, čímž by si zajistil vstup do budovy Pekárny, a zároveň neomezoval žalovaného v jeho vlastnickém právu. Skutečnost, že část Pekárny stojí na pozemku žalovaného, a že ke vstupu do ní dochází právě přes pozemek ve vlastnictví žalovaného, navíc vyplývá i z údajů v katastru nemovitostí. Žalovaný tedy tvrdí, že průchodem přes pozemek žalovaného vykonával žalobce právo, které mu nenáleželo, a tudíž žaloba není důvodná.

Soud nejprve v řízení zkoumal, zda byla zachována zákonná lhůta k podání žaloby na ochranu držby.

Dle ustanovení § 1003 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, v platném znění (dále jen „NOZ“) držbu není nikdo oprávněn svémocně rušit. Kdo byl v držbě rušen, může se domáhat, aby se rušitel rušení zdržel a vše uvedl v předešlý stav.

Dle ustanovení § 1008 odst. 1 NOZ soud zamítne žalobu na ochranu nebo na uchování držby, pokud bude žaloba podána po uplynutí šesti týdnů ode dne, kdy se žalobce dozvěděl o svém právu i o osobě, která držbu ohrožuje nebo ruší, nejdéle však do jednoho roku ode dne, kdy žalobce mohl své právo uplatnit poprvé.

Z tvrzení žalobce má soud za prokázané, že k tvrzenému rušení držby práva průchodu došlo v létě roku 2014, kdy byl žalobce dle svých tvrzení přesvědčen o svém právu průchodu k budově Pekárny přes pozemek Zahrada ve vlastnictví žalovaného, že je v tomto právu rušen, a že je to právě žalovaný, kdo mu toto právo ruší (navezení sutě, dřeva, jiné závažky, instalací plotu). Ačkoliv uvedený termín „léto 2014“ není zcela přesný, lze s ohledem na obvyklý význam, který se slovu „léto“ přikládá (tedy zpravidla měsíce červen, červenec a srpen) usuzovat, že se žalobce o svém právu dozvěděl nejpozději k poslednímu dni měsíce srpna 2014; od tohoto data mu tedy běžela zákonná 6týdenní lhůta k uplatnění práva na ochranu držby (§ 1008 odst. 1 NOZ); tato lhůta tedy uplynula ke dni 12.10.2014. Vzhledem k tomu, že žalobce své právo (tedy domáhat se ochrany držby žalobou podanou u soudu) v zákonem stanovené lhůtě nevykonal, když je zřejmé, že minimálně subjektivní lhůta v délce šesti týdnů, která počíná běžet ode dne, kdy se žalobce dozvěděl o svém právu i o osobě, která držbu ohrožuje nebo ruší, ke dni podání žaloby již uplynula, právo domáhat se ochrany držby tím zaniklo, a to bez ohledu na to, zda již uplynula objektivní roční lhůta, která počíná běžet ode dne, kdy k rušení držby došlo. K zániku práva je soud povinen přihlídnout i bez návrhu (§654 odst. 1 NOZ).

Z tohoto důvodu postupoval soud podle § 1008 odst. 1 NOZ a aniž by ve věci prováděl dokazování, žalobu zamítl (výrok I.).

Soud rovněž zamítl návrh žalobce, aby vyslovil předběžnou vykonatelnost tohoto rozhodnutí. Dle ustanovení 180 odst. 1 o.s.ř. soud v řízení o žalobě z rušené držby rozhoduje usnesením; dle ustanovení § 171 odst. 2 o.s.ř. je usnesení, kterým nebyla stanovena povinnost k plnění, vykonatelné, jakmile bylo doručeno. Je tedy zřejmé, že toto usnesení je vykonatelné doručením, a proto rozhodnutí o předběžné vykonatelnosti, je v tomto případě nadbytečné (výrok II.).

O nákladech řízení soud rozhodl ve smyslu ustanovení § 142 odst. 1 o.s.ř. tak, že přiznal jejich náhradu žalovanému, který byl s ohledem na zamítnutí žaloby v řízení zcela úspěšný. Tyto náklady se sestávají z nákladů zastoupení advokátem, a to odměny advokáta ve výši 3100,-Kč (v souladu s ustanovením § 7 a § 9 odst. 3 písm. a) a odst. 4 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, v platném znění, dále jen „advokátní tarif“) a paušální náhrady hotových výdajů ve výši 300,-Kč (dle ustanovení § 13 odst. 3 advokátního tarifu) za každý ze 2 úkonů právní služby (převzetí věci a podání vyjádření k žalobě ze dne 9.3.2015, dle ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu); celkem 6800,-Kč. Povinnost k plnění byla stanovena v obecné pariční lhůtě tří dnů (§ 160 odst. 1 věta první před středníkem o.s.ř.) na zákonně platební místo (§ 149 odst. 1 o.s.ř.).

Soud dále uložil žalobci povinnost zaplatit doplatek soudního poplatku za žalobu. Spolu s podáním žaloby zaplatil žalobce soudní poplatek ve výši 2000,-Kč; dle položky 4 bod 1. a) Sazebníku soudních poplatků, který je přílohou zákona č. 549/1991 Sb., o soudních

poplaticích, v platném znění, výše soudního poplatku činí 5000,-Kč, neboť předmětem řízení je ochrana držby práva průchodu k nemovitosti (budově označované v návrhu jako Pekárna). Z tohoto důvodu soud vyzval žalobce k zaplacení doplatku soudního poplatku za žalobu (splatného podáním žaloby v souladu s ustanovením § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, v platném znění) ve výši 3000,-Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat odvolání prostřednictvím Okresního soudu Praha-východ ke Krajskému soudu v Praze do 15 dnů ode dne doručení.

Nesplní-li žalobce dobrovolně povinnost stanovenou tímto rozhodnutím, lze se jejího výkonu domáhat podáním návrhu u soudu (§ 251 o.s.ř.) nebo za podmínek daných zvláštním zákonem (zákon č. 120/201 Sb.) u soudního exekutora.

V Praze dne 12. března 2015

Mgr. Jana Stejskalová, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:

U S N E S E N Í

Okresní soud Praha – východ rozhodl samosoudcem Mgr. Filipem Jankem ve věci žalobkyně **Figurka, o.p.s.**, se sídlem Ruská 1078/2, 251 01 Říčany, proti žalované ad 1) [REDACTED], bytem [REDACTED] žalované ad 2) [REDACTED], bytem [REDACTED] a žalované ad 3) **AUSTINA SE**, se sídlem Kaprova 42/14, 110 00 Praha 1, IČ: 24134341, všem zastoupeným Mgr. Helenou Martínkovou, advokátkou se sídlem Palackého 357, 390 01 Tábor, o ochranu rušené držby

t a k t o :

- I. Žaloba v části, již se žalobkyně domáhala po žalované ad 1) vydání částky 140.000,- Kč, s e o d m í t á .
- II. Žaloba v části, již se žalobkyně domáhala po žalovaných ad 1), ad 2) a ad 3) vydání dalšího hmotného i nehmotného majetku společnosti **FIGURKA, o.p.s.**, který byl pořízen či jakkoli předán od třetích osob [REDACTED] v období let 2013 – 2015 coby zástupcům společnosti, s e o d m í t á .
- III. Žaloba ve zbývající části, již se žalobkyně domáhala po žalovaných ad 1), ad 2) a ad 3) vydání v žalobě popsaného zadržovaného majetku do řádné držby žalobkyně k rukám její ředitelky [REDACTED] s e z a m í t á .
- IV. Žalobkyně je povinna zaplatit žalované ad 1) na náhradu nákladů řízení částku ve výši 4.356,- Kč k rukám zástupkyně žalované ad 1) do 3 dnů od právní moci usnesení.
- V. Žalobkyně je povinna zaplatit žalované ad 2) na náhradu nákladů řízení částku ve výši 4.356,- Kč k rukám zástupkyně žalované ad 2) do 3 dnů od právní moci usnesení.
- VI. Žalobkyně je povinna zaplatit žalované ad 3) na náhradu nákladů řízení částku ve výši 4.356,- Kč k rukám zástupkyně žalované ad 3) do 3 dnů od právní moci usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou na ochranu rušené držby podanou u Okresního soudu Praha-východ dne 9.1.2016 se žalobkyně domáhala uložení povinnosti žalovaným ad 1), ad 2) a ad 3) vydat účetnictví společnosti z let 2011 – 2016 v písemné i elektronické podobě, daňová přiznání, účetní závěrky, rozvahy, inventurní zápisy, výroční zprávy, zápisy z jednání a rozhodnutí orgánů společnosti, dále blíže označenou smluvní dokumentaci, další dokumenty, skladové zásoby, dlouhodobý majetek společnosti, autorská díla a jejich registraci či označení, autorské smlouvy, originály akreditací, přístupy, klíče a kódy k webovým stránkám, včetně částky

140.000,- Kč odpovídající výběrům hotovosti od 20.11.2014 do 1.10.2015. Ve vztahu k žalované ad 1) požadovala žalobou vydání částky 140.000,- Kč, aniž by z žalobních tvrzení bylo zřejmé, zda je opakování již uvedeného požadavku, či nárok jiný, neboť tvrzení k němu chyběla.

Žalobkyně tvrdila, že dne 17.9.2015 Městský soud v Praze vydal rozhodnutí o tom, že jejím ředitelem byla po právu zvolena paní [REDAKCE], rozhodnutí nabylo právní moci dne 22.9.2015 a bylo tím po téměř rok trvajícím sporu postaveno na jisto, kdo je oprávněn za žalobkyni jednat. Notářským zápise ze dne 3.11.2015 byla tato skutečnost zanesena do zakládací smlouvy společnosti. Správní radou ustanovená ředitelka [REDAKCE] se od svého zvolení domáhá po předchozím zástupci společnosti, bývalé ředitelce [REDAKCE], vydání majetku společnosti, který má mít v držbě společnost FIGURKA, o.p.s. (tj. žalobkyně). Dle žalobkyně žalovaná ad 1) [REDAKCE], jí najatá účetní [REDAKCE] která je žalována jako druhá a jejich advokátka Mgr. Helena Martínková, tvrdily, že majetkem společnosti nedisponují. V sídle žalobce na adrese Ruská 1078/2, kde se nachází archiv, proběhla v listopadu revize dokumentů, přičemž je z ní zjevné, že dokumentace z let 2011 – 2015 v sídle není. Přesto účetní [REDAKCE] k dotazu na držbu dokumentů uvedla, že účetnictvím žalobce z dřívějších let nedisponuje.

Manželé [REDAKCE], majitelé nemovitosti na adrese sídla žalobkyně, kde měla žalobkyně na konci roku 2013 archiv a sklad, vypracovali soupis majetku, který si [REDAKCE] v sídle společnosti odebrala a po svém jmenování do funkce v období od prosince 2013 do února 2014. Tento seznam poprvé žalobkyně obdržela dne 15.12.2015 a obrátila se opětovně na advokátku Mgr. Martínkovou, aby žalované ad 1) a ad 2) zadržovaný majetek vrátili. Teprve dne 23.12.2013 první žalovaná prostřednictvím své advokátky neoprávněnou držbu majetku žalobkyně přiznala, když napsala, že „ již dne 14.9.2015 bylo MŠMT předloženo vše, co je v archivu společnosti, MŠMT se s obsahem seznámilo, bezprostředně po kontrole bylo účetnictví opět uzavřeno a uloženo „. Kontroly se za žalobkyni účastnily první a druhá žalovaná a tato probíhala v pronajatých prostorách společnosti AUSTINA SE, tj. třetího žalované. Tímto doznáním bylo konkrétně doloženo, že žalovaní ad 1), 2) a 3) mají majetek žalobkyně ve své moci – tedy držbě a mohou s ním libovolně nakládat. Majetek je umístěn (neoprávněně držen) na adrese [REDAKCE]. Prostory pronajímá žalobkyni třetí žalovaná, jejímž jednatelem je [REDAKCE] který je bratrem druhá první žalované [REDAKCE]. V rámci těchto vztahů všechny zúčastněné osoby odmítají přístup pravomocně zapsané zástupkyni žalobkyně [REDAKCE] do kanceláře a archivu žalobkyně. Z historických výpisů z bankovních účtů žalobkyně také vyplývají velmi vysoké a neoprávněné výběry v hotovosti a převody na účty třetích osob, které nesouvisely s činností žalobkyně, bez znalosti účetní hotovosti však nelze nyní stanovit přesnou výši neoprávněně držených financí. Hlavní odpovědnost za správu finanční hotovosti měla první žalovaná.

Lze také předpokládat, že žalobkyně vytvořila účetní dokumentaci v roce 2013 – 2015 a [REDAKCE] jako tehdejší ředitelka uzavírala právní a obchodní vztahy, o tento předpokládaný majetek byl doplněn soupis majetku poskytnutý manželi [REDAKCE].

Žalobkyně nemohla v dřívějším termínu podat žalobu na ochranu držby, protože nebylo zřejmé, kde se majetek nachází a kdo jej drží. O osobách, které mají v držbě konkrétní majetek žalobkyně se žalobkyně dozvěděla ze tří nezávislých zdrojů dne 15.12.2015 od manželů [REDAKCE], dne 10.12.2015, kdy jí členové kontrolního orgánu MŠMT ústně popsali, že archiv společnosti z let 2011 – 2015 se nachází přímo na adrese prováděné kontroly, a dne 23.12.2015 z dopisu Mgr. Martínkové s popisem manipulace s dokumenty. Do

této doby nebylo dle žalobkyně pro neprůkaznost a rozpornost tvrzení žalobu na ochranu držby uplatnit a 6 týdenní lhůta k jejímu podání dle § 1008 o.z. je tak zachována.

Zmínila dále, že v důsledku jednání první a druhé žalované není žalobkyně schopna vést věrné účetnictví, plnit své zákonné povinnosti a obecně prospěšné služby. V důsledku nepředložení kompletní účetní dokumentace kontrole z MŠMT ČR také hrozí žalobkyni sankce ve výši 166.146,08 Kč.

Soud podanou žalobu posoudil jako žalobu z rušené držby (dle ustanovení § 176 a násl. o.s.ř.). V souladu s ustanovením § 177 odst. 1 o.s.ř. soud v tomto řízení postupoval tak, že ve věci nenařizoval jednání, vyzval žalované k vyjádření a ve stanovené 15 denní lhůtě o žalobě rozhodl.

Žalované navrhly žalobu zamítnout. Namítaly především, že žaloba nebyla podána včas v zákonné 6 týdenní prekluzivní lhůtě, kdy se žalobkyně dozvěděla o svém právu i osobě, která jí toto právo ruší. Není tak dán vůbec předpoklad pro úspěšnost žaloby dle § 1008 o.z. Žalobkyně se sama dovolává, podle všeho neplatného zápisu v rejstříku obecně prospěšných společností, když k jeho změnám došlo dne 22.9.2015. V ten okamžik počala běžet prekluzivní 6 týdenní lhůta. Není pravdou, že až dopisem ze dne ze dne 3.12.2015 bylo prokázáno, že došlo v době do 22.9.2015 k manipulaci s údajnými listinami a movitými věcmi žalobkyně. Mgr. Martínková pouze opakovala, co bylo řečeno již v minulosti, že kontrole MŠMT bylo dne 14.9.2015 předloženo to, co je v současném archivu společnosti. Žalobkyně také poprvé vyzvala první žalovanou k vydání již dne 23.9.2015, první stanovená lhůta uplynula dne 30.9.2015. Již dne 1.10.2015 mohla žalobkyně řízení o ochranu rušené držby iniciovat.

Podle žalovaných není také podaná žaloba dostatečně určitá, je zmatená a vychází z nepravdivých řádně neprokázaných tvrzení. Označení toho, co mají mít účastníci v držení je nedostatečné, jednotlivé věci nejsou specifikovány tak, aby nebyly zaměnitelné, a petit žaloby je proto nevykonatelný.

Zpochybňovaly dále pravost důkazů předložených žalobkyní. Podle první žalované nebyl předložen jediný doklad o tom, že obdržela dokumenty tvrzené v žalobě, kdy je obdržela, od koho je převzala a za jakým účelem. Seznam majetku byl vyhotoven manželi [REDAKCE], není ale opřen o žádný relevantní dokument či protokol. První žalovaná byla přesvědčena, že většinu těchto dokumentů mají k dispozici manželé [REDAKCE], kteří nikdy nepředali úplné účetnictví a dokumentaci žalobkyně. Obdobně se vyjádřily i druhé žalované. Žalobkyně neprokázala, že měla věci pod nadvládou současné údajné ředitelky v držení, tedy ve své moci. Splňuje pouze část podmínek a to, že má vůli nakládat s věcmi jako s vlastními. Žalobou se snaží dosáhnout rychlého rozhodnutí soudu, ač si musí být vědom toho, že jedinou možnou žalobou je zde žaloba na vydání věci, nikoli na ochranu držby. Žalobkyně v zastoupení [REDAKCE] není držitelem řádným, žalobkyně se prostřednictvím své zpochybňované ředitelky [REDAKCE] vyjmenovaných věcí neujala ani ujmout nemohla, protože některé tvrzené věci či informace vlastně neexistují. Žalobkyně nic nedoručila, neměla předmět ochrany, jehož držby se domáhá, ve své moci, neměla možnost vykonávat faktické panství. Smyslem žaloby na ochranu rušené držby je prozatímní ochrana faktického stavu. Pokud neexistuje faktický stav, tak logicky nemůže existovat prozatímní ochrana.

První žalovaná [REDAKCE] nadto namítala, že žaloba byla podána neoprávněnou osobou, neboť je přesvědčena, že platnou ředitelkou žalobkyně není [REDAKCE] ale právě první žalovaná. Proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne

B

17.9.2015, č.j. O 411/RD104/MSPH, Fj. 363409/2014/MSPH, prostřednictvím kterého rozhodl soud prvního stupně mj. o výmazu statutárního orgánu – ředitelky [REDAKCE] bylo podáno odvolání. Odvolání bylo podáno rovněž proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 29.9.2015, č.j. O 411/RD110/MSPH, Fj. 289699/2015/MSPH. O odvoláních podaných první žalovanou z důvodu nestandardního a protiprávního postupu rejstříkového soudu je Vrchním soudem v Praze vedeno řízení pod sp.zn. 7 Cmo 441/2015. Podána byla také žaloba k Městskému soudu v Praze na určení neplatnosti rozhodnutí zakladatelky [REDAKCE] ze dne 20.11.2014, na jehož základě došlo k výmazu první žalované z rejstříku obecně prospěšných společností. Z důvodu právní nejistoty, kdo je skutečně oprávněn jednat za společnost žalobkyně, navrhla přerušení řízení do pravomocného rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ve věcech odvolání první žalované vedeného pod sp.zn. 7 Cmo 441/2015.

Finanční prostředky byly použity na úhradu závazků žalobkyně a na úhradu řádného provozu. V rámci tohoto řízení nelze uplatňovat jakékoli odškodnění, žalobkyně, ale podanou žalobu schovává žalobu na vydání věci a o náhradu škody.

Druhá žalovaná [REDAKCE] dále uvedla, že dne 1.1.2014 uzavřela s žalobkyní, v zastoupení [REDAKCE], smlouvu o poskytnutí účetních služeb. Žádné dokumenty od žalobkyně v současném složení neobdržela, tudíž nemá, co vydat. Pokud měla v minulosti něco v držení, vše bylo vráceno zpět žalobkyni ještě před zápisem paní [REDAKCE] do rejstříku obecně prospěšných společností. Není také žádný smluvní ani jiný důvod, aby držela nějaké listiny po účetní uzávěrce. Pokud se účastnila kontroly MŠMT v září 2015, bylo to pouze z důvodu osvětlení případných účetních dokladů uložených v archivu žalobkyně, nikoli z toho důvodu, že by měla cokoli v držení. Výzvu k vydání věci obdržela již 16.10.2015, reagovala sdělením, že požadované věci nedoručí, na opakované výzvy reagovala obdobně. Rovněž [REDAKCE], nově prezentovaný předseda správní rady žalobkyně se dne 16.10.2015 osobně u ní v provozovně domáhal vydání účetnictví, které u ní nebylo a není uloženo, takže žalobce byl opakovaně vyrozuměn, že druhá žalovaná nic nedoručí. Ve věci není pasivně legitimována.

Třetí žalovaná společnost AUSTINA SE namítla, že ve věci není pasivně legitimována, vůbec nechápe, proč byla označena za účastníka řízení. Žalobkyně ničím nedoložila, že by právě ona měla v dispozici jakoukoli věc v držení žalobkyně, že by od něj cokoli převzala, či odebrala. Nebylo prokázáno, že by žalobkyni nějakým svým jednáním jakkoli rušila. Třetí žalovaná měla s žalobkyní uzavřeny dvě nájemní smlouvy, a to v době, kdy ředitelkou byla [REDAKCE], obě již pozbyly účinnosti. Smlouvou o nájmu movité věci byl sjednán pronájem vybavení kanceláře v provozovně na adrese Politických vězňů 1233 v Říčanech. Smlouvou o podnájmu ze dne 3.11.2014 platnou do 31.12.2015 byl pronajat sklad o výměře 18 m² na adrese [REDAKCE]. V okamžiku podání žaloby neexistovala platná a účinná nájemní či podnájemní smlouva mezi žalobkyní a třetí žalovanou, obě skončily v roce 2015.

Žalované shodně navrhovaly, aby žaloba byla zamítnuta a byla jim přiznána náhrada nákladů řízení.

Soud při posouzení věci vycházel z doložené skutečnosti, že návrh je podáván za žalobkyní [REDAKCE], která byla ke dni podání žaloby a také v době rozhodnutí soudu zapsána v rejstříku obecně prospěšných společností jako statutární orgán žalobkyně (její

14-

ředitelka), a to dle usnesení Městského soudu v Praze ze dne 17.9.2015, č.j. O 411/RD104/MSPH, Fj. 363409/2014/MSPH, které bylo opatřeno doložkou právní moci. Stejně tak byla označena jako ředitelka označena v notářském zápise sepsaném se zakladatelkou žalobkyně dne 3.11.2015 (výpis z rejstříku, usnesení MS v Praze, notářský zápis). S ohledem na tyto listiny a vzhledem k tomu, že žaloba z rušené držby je svou úpravou blízká předběžnému opatření a má také zákonem stanovenou lhůtu, do kdy je nutno o ní rozhodnout, je soud toho názoru, že je vyloučeno, aby v řízení o ní bylo rozhodováno o jeho přerušování do skončení jiného řízení, jak navrhovala první žalovaná. Neshledal ani důvody, pro které by měl takovému návrhu vyhovět.

Co se týče jednotlivých shora uvedených výroků, žalobou uplatněný návrh trpěl jistou neurčitostí a to jednak, co se týče požadavku kladeného na první žalovanou k vydání částky 140.000,- Kč, jednak požadavku na vydání „ dalšího hmotného i nehmotného majetku společnosti FIGURKA, o.p.s., který byl pořízen či jakkoli předán od třetích osob [redacted] v období let 2013 – 2015 coby zástupcům společnosti „ K požadavku na vydání peněžní částky byla tato ve stejné výši uplatněna jak po všech třech žalovaných, tak i znovu pouze po první žalované, aniž by bylo vysvětleno, z jakého důvodu je po první žalované tato částka požadována dvakrát, zda se jedná o tutéž částku, či o „ jiných „ 140.000,- Kč, k takovému požadavku však absentovala žalobní tvrzení. Z tohoto pohledu byla žaloba neurčitá a v tomto rozsahu byla ve výroku I. odmítnuta. Nadto možno uvést, že pokud by zde nebyl důvod žalobu odmítat, byla by v tomto rozsahu zamítnuta, neboť pojmově je vyloučeno, aby v řízení na ochranu rušené držby, kde je žádáno vydání věci, byl takto uplatněn požadavek na vydání peněz. Požadovat vydání věci lze tehdy, jedná-li se o věci nezastupitelné, resp. individuálně určené, což u částky 140.000,- Kč není splněno.

Ve výroku II. odmítnutý požadavek na vydání dalšího hmotného a nehmotného majetku byl odmítnut, neboť označení věci, které žalobkyně požadovala vydat, bylo zcela neurčité a nedostatečné. Z jejího podání také bylo zřejmé, že pouze předpokládá, že takovéto věci vzhledem k činnostem žalobkyně byly vytvořeny či nabyty, aniž by však o takové konkrétní věci věděla a označila ji. Nebylo nepochybné, zda takové věci a jaké skutečně existují, požadovaný výrok byl nebyl vykonatelný a v tomto rozsahu bylo podání rovněž odmítnuto.

Soud dále v řízení zkoumal, zda byla zachována zákonná lhůta k podání žaloby na ochranu držby.

Dle ustanovení § 1003 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, v platném znění (dále jen „ o.z.“) držbu není nikdo oprávněn svémocně rušit. Kdo byl v držbě rušen, může se domáhat, aby se rušitel rušení zdržel a vše uvedl v předešlý stav.

Podle § 1007 odst. 1 o.z. byl-li držitel z držby vypuzen, může se na vypuditeli domáhat, aby se zdržel dalšího vypuzení a obnovil původní stav. Proti žalobě na ochranu držby lze namítnout, že žalobce získal proti žalovanému nepravou držbu nebo že ho z držby vypudil.

Podle odst. 2 vypuzení z držby práv nastane, když druhá strana odepře plnit, co dosud plnila, když někdo zabrání výkonu práva, nebo již nedbá povinnosti zdržet se nějakého konání.

Dle ustanovení § 1008 odst. 1 o.z. soud zamítne žalobu na ochranu nebo na uchování držby, pokud bude žaloba podána po uplynutí šesti týdnů ode dne, kdy se žalobce dozvěděl o svém právu i o osobě, která držbu ohrožuje nebo ruší, nejdéle však do jednoho roku ode dne, kdy žalobce mohl své právo uplatnit poprvé.

Z předložených listin má soud za prokázané, že o svém právu a o osobě, která držbu ohrožuje nebo ruší, žalobkyně věděla již v okamžiku, kdy na její výzvy k vydání věci první a druhá žalovaná nereagovaly vydáním věcí. Skutečnost, že žalobkyně (resp. její nové vedení) nemá v držbě dle svých tvrzení žalobou požadovaný majetek a že první a druhá žalovaná, které jej měly odejmout na výzvy k vrácení nereagují, byla nepochybně zřejmá nejpozději 16.10.2015. Bylo zjištěno, že [redacted] – dle rejstříku předseda správní rady žalobkyně a [redacted] – dle rejstříku ředitelka žalobkyně, již od září 2015 společně vyzývali první i druhou žalovanou k vydání účetnictví a dokumentů žalobkyně (dopis ze dne 16.10.2015, připojení se k trestnímu oznámení podaného [redacted]). Následně dopisem ze dne 19.10.2015, ve kterém je zmiňováno neoprávněné zadržování dokumentů a účetnictví, byla výzva k vydání požadovaného adresována také zástupcem žalobkyně Mgr. Viktorem Duškem zástupkyni žalovaných Mgr. Heleně Martínkové. Ze Seznamu majetku, který si paní [redacted] – jménem společnosti FIGURKA, o.p.s. odebraly v sídle společnosti na adrese Ruská 1078/2, Říčany v průběhu 11/2013 – 2/2014, jak byl nazván a sepsán [redacted] – dle rejstříku zakladatelkou žalobkyně, je zřejmé, že rozsah majetku, který je žalobou požadován jako majetek, jež mají první a druhá žalované neoprávněně zadržovat, musel být znám, a to vzhledem k personálním vazbám, skutečnosti, že sídlo společnosti je adresou bydliště manželů [redacted] a shora uvedenému, také žalobkyni (respektive za ní jednající [redacted]), a to již dříve než v žalobě uváděného dne 15.12.2015. Soud je přesvědčen, že dostatek relevantních informací (když nejpodstatnější je ta, prezentovaná manželé [redacted], o rozsahu majetku a o tom, že jej odebraly první žalovaná a druhá žalovaná) k podání žaloby na ochranu držby měla žalobkyně již nejpozději 16.10.2015. Skutečnost, zda žalované sdělovaly žalobkyni, že nemají požadované listiny v držení, na věci nic nemění. A podstatná z tohoto pohledu není ani skutečnost, že měli členové kontrolní komise MŠMT ČR dne 10.12.2015 potvrdit [redacted] že při kontrole na adrese Politických vězňů 1233/40 v Říčanech viděli, jak žalované ad 1) a ad 2) manipulovaly s dokumenty společnosti z let 2011 – 2015 i s movitým majetkem (čestné prohlášení [redacted] ze dne 20.12.2015).

Nejpozději od 16.10.2015 tedy žalobkyni běžela zákonná 6 týdenní lhůta k uplatnění práva na ochranu držby (§ 1008 odst. 1 NOZ); tato lhůta tedy ke dni 9.1.2016, kdy byla podána žaloba, již nepochybně uplynula. Vzhledem k tomu, že žalobce své právo (tedy domáhat se ochrany držby žalobou podanou u soudu) v zákonem stanovené lhůtě nevykonal, právo domáhat se ochrany držby tím zaniklo. K zániku práva je soud povinen přihlídnout i bez návrhu (§ 654 odst. 1 o.z.). Z tohoto důvodu postupoval soud podle § 1008 odst. 1 o.z. a žalobu ve zbývající části a ve vztahu k první a druhé žalované zamítl (výrok III).

Ve vztahu ke třetí žalované je třeba uvést, že nebylo zjištěno, že by třetí žalovaná žalobkyni v držbě jakkoli rušila, umístění dokumentů v nemovitosti třetí žalované by takovým rušením nebylo, tvrzení, že třetí žalovaná odmítá majetek vydat, nebylo nikterak doloženo. Rušení držby ve smyslu § 1003 o.z. neodpovídá ani navrhovaný petit, neboť není žádáno, aby se třetí žalovaná rušení zdržela a vše uvedla v předešlý stav, tedy petit směřující ke stejnému

plnění jako žaloba negaturní. Mělo-li by se jednat o žalobu pro vypuzení z držby ve smyslu § 1007 o.z. rovněž nebylo zjištěno, že by se třetí žalovaná věcí zmocnila, že by měla žalobou dotčený majetek ve své moci a odmítala jej vydat.

Konečně k požadavku na vydání hotovosti 140.000,- Kč soud, jak již výše uvedl, doplňuje, že předmětem vindikační žaloby mohou být jen takové věci, které lze odlišit od jiných věcí téhož druhu. U věci zastupitelné jako jsou peníze, by se muselo jednat o bankovky označené svými sériovými čísly.

Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobu zčásti odmítl a zčásti zamítl.

O nákladech řízení soud rozhodl ve smyslu ustanovení § 142 odst. 1 o.s.ř. tak, že přiznal jejich náhradu žalovaným, které byly s ohledem na zamítnutí žaloby v řízení zcela úspěšné. Tyto náklady se sestávají z nákladů zastoupení advokátem, a to odměny advokáta ve výši 1.500,- Kč (v souladu s ustanovením § 7 a § 9 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, v platném znění, dále jen „advokátní tarif“), paušální náhrady hotových výdajů ve výši 300,-Kč (dle ustanovení § 13 odst. 3 advokátního tarifu) za každý ze dvou úkonů právní služby (převzetí věci a podání vyjádření k žalobě dle ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu) a odpovídající daně z přidané hodnoty ve výši 756,- Kč dle § 137 odst. 3 o.s.ř.; celkem 4.356,- Kč. Při určení výše tarifní hodnoty vycházel soud z úvahy, že jde o specifické řízení, kdy předmětem sporu, jehož se úkony právní služby týkají, je ochrana držby a pro účely náhrady nákladů řízení nemá být posuzována hodnota majetku, který žalobkyně požaduje vydat. Přiznány byly dva úkony právní služby, když soud vycházel z obsahu spisu v době rozhodování a žalované nedoložily, že by byla uskutečněna porada, kterou na náhradu nákladů řízení účtovaly. I když byly všechny žalované zastoupeny touž zástupkyní, nelze provedené úkony (převzetí a přípravu zastoupení a vyjádření k žalobě) považovat vzhledem k odlišnostem u jednotlivých žalovaných a zvláště podávaná vyjádření za společné úkony při zastupování, proto soud nepoužil ustanovení § 12 odst. 4 advokátního tarifu.

Povinnost k plnění byla stanovena v obecné pariční lhůtě tří dnů (§ 160 odst. 1 věta první před středníkem o.s.ř.) na zákonné platební místo (§ 149 odst. 1 o.s.ř.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat odvolání prostřednictvím Okresního soudu Praha-východ ke Krajskému soudu v Praze do 15 dnů ode dne doručení.

Nesplní-li žalobkyně dobrovolně povinnost stanovenou tímto rozhodnutím, lze se jejího výkonu domáhat podáním návrhu u soudu (§ 251 o.s.ř.) nebo za podmínek daných zvláštním zákonem (zákon č. 120/201 Sb.) u soudního exekutora.

V Praze dne 25. ledna 2016

Mgr. Filip Janek, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:

USNESENÍ

Okresní soud Praha-východ rozhodl samosoudcem Mgr. Filipem Bartošem ve věci

žalobce:

bytem

žalovanému:

Městský úřad Klecany, IČO 00240290
sídlem Do Klecánek 52/24, 250 67 Klecany

o rušené držbě

takto:

- I. Řízení se zastavuje.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobci se vrací soudní poplatek ve výši 2 000 Kč.

Odůvodnění:

Žalobce se žalobou na ochranu rušené držby podanou u Okresního soudu Praha - východ dne 6. 11. 2019 domáhal zdržení se rušení držby žalobce (ukončení dodávky elektrické energie odpojením elektro přívodu), resp. provedení opětovného připojení elektroinstalace a poskytnutí dodávky elektrické energie k objektu č. p. [redacted], vše zapsané na LV č. [redacted] vedeném u Katastrálního úřadu pro Středočeský kraj, katastrální pracoviště Praha - východ.

Žalobce v žalobě jako žalovaného označil Městský úřad Klecany.

Podle ust. § 104 odst. 1 o.s.ř. jde-li o takový nedostatek podmínky řízení, který nelze odstranit, soud řízení zastaví.

Podle ust. § 19 o.s.ř. způsobilost být účastníkem řízení má ten, kdo má způsobilost mít práva a povinnosti; jinak jen ten, komu ji zákon přiznává.

Způsobilost být účastníkem řízení je procesní podmínkou, kterou soud zkoumá z úřední povinnosti a jejíž nedostatek vede k zastavení řízení. Vzhledem k tomu, že soud v případě neodstranitelného nedostatku podmínky řízení nemůže v řízení pokračovat a je povinen řízení zastavit, nemůže do takto vadně zahájeného řízení přistoupit další účastník (§ 92 odst. 1 o. s. ř.) a nemůže ani dojít k záměně účastníka (§ 92 odst. 2 o. s. ř.). Tento nedostatek nelze odstranit ani postupem podle § 43 o. s. ř. Uvedené platí nejen tehdy, označil-li žalobce za účastníka řízení toho, kdo nikdy neměl způsobilost být účastníkem řízení, nebo někoho, kdo sice byl způsobilý mít práva a povinnosti nebo jemuž zákon přiznával způsobilost být účastníkem řízení, avšak před zahájením řízení tuto způsobilost ztratil, ale i v případě, že žalobce označil za účastníka řízení organizační složku právnické osoby, která nemá tzv. právní subjektivitu, nebo organizační složku státu (rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 25 Cdo 1219/2009).

Procesní způsobilost tak postrádá obecní úřad, který je podle ustanovení § 5 odst. 1 zákona o obcích pouze orgánem obce, na nějž je přenesena působnost státu prostřednictvím zvláštního právního předpisu. V projednávaném případě tedy platí, že žalovanému, tak jak byl žalobcem

-18-

v žalobě označen (tímto označením je soud bez dalšího vázán), nebyla zákonem o obcích či jiným zákonem přiznána procesní subjektivita, což má za následek zastavení řízení ve smyslu ust. § 104 o.s.ř. pro neodstranitelný nedostatek podmínky řízení (srovnej shora citované rozhodnutí Nejvyššího soudu).

O nákladech řízení rozhodl soud podle ust. § 146 odst. 2 o.s.ř. věta první, neboť žalobce zavinił, že řízení muselo být zastaveno. Vzhledem ke zjištění, že žalovaný žádné prokazatelné náklady v této fázi řízení nevynaložil, soud mu jejich náhradu nepřiznal.

O vrácení soudního poplatku v plné výši soud rozhodl oproti dikci ust. § 10 odst. 3 zákona o soudních poplatcích, a to s přihlédnutím ke znění ust. § 10 odst. 1 cit. zákona, podle kterého soud vrátí soudní poplatek v případě, že nevznikla povinnost k jeho zaplacení. Tímto způsobem soud postupoval s přihlédnutím k tomu, že byl žalobce nadbytečně soudem k zaplacení soudního poplatku vyzýván, když k rozhodnutí o zastavení řízení dle § 104 o.s.ř. mohlo být přistoupeno bez ohledu na žalobcem zaplacený soudní poplatek.

Poučení:

Proti tomuto usnesení je možno podat odvolání do 15 dnů ode dne jeho doručení ke Krajskému soudu v Praze prostřednictvím Okresního soudu Praha-východ.

Praha 20. listopadu 2019

Mgr. Filip Bartoš
samosoudce

USNESENÍ

Okresní soud Praha-východ rozhodl samosoudkyní Mgr. Alenou Zemkovou ve věci žalobce [REDAKCE], bytem [REDAKCE], zastoupeného advokátem JUDr. Miroslavem Dubranem, se sídlem Benešovo náměstí 417/12, 415 01 Teplice, proti žalovanému LENTER Finance s.r.o., IČ: 02178974, se sídlem Revoluční 1082/8, 110 00 Nové Město, o: **ochrana rušené držby**

t a k t o :

- I. Okresní soud Praha-východ vyslovuje ve věci místní nepříslušnost.
- II. Po právní moci usnesení bude věc postoupena Okresnímu soudu v Mostě jako soudu příslušnému.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 9. 8. 2016 se žalobce domáhá uložení povinnosti žalovanému zdržet se napojení na vodovodní potrubí, které vede z pozemku parc. č. [REDAKCE] v k. ú. [REDAKCE] a částečně zasahuje do pozemku parc. č. [REDAKCE] v k. ú. [REDAKCE], a které je v držbě žalobce a odstranění napojení na vodovodní potrubí ve vlastnictví žalobce.

Podle ustanovení § 11 odst. 1 o.s.ř. se řízení koná u toho soudu, který je věcně a místně příslušný. Pro určení věcné a místní příslušnosti jsou až do skončení řízení rozhodné okolnosti, které tu jsou v době jeho zahájení. Podle ust. § 84 o.s.ř. je příslušný obecný soud účastníka, proti němuž návrh směřuje (žalovaného), není-li stanoveno jinak. Podle § 85 odst. 1 o.s.ř. je obecným soudem fyzické osoby soud, v jehož obvodu má bydliště.

Podle § 88 písm. i) o.s.ř. namísto obecného soudu, popřípadě namísto soudu uvedeného v § 85a o.s.ř., je k řízení příslušný soud, který je obecným soudem žalobce, jde-li o ochranu držby práva k věci, není-li touto věcí věc nemovitá.

Podle ustanovení § 105 odst.1 o.s.ř. zkoumá soud místní příslušnost jen do skončení přípravného jednání podle § 114c o.s.ř. Neprovedl-li tuto přípravu jednání, zkoumá soud místní příslušnost jen před tím, než začne jednat o věci samé, nebo rozhodl-li o věci samé bez jednání, jen před vydáním rozhodnutí; to neplatí, jde-li o platební rozkaz, elektronický platební rozkaz nebo evropský platební rozkaz. Později ji soud zkoumá pouze tehdy, nebyla-li provedena příprava jednání podle § 114c o.s.ř., a jen k námitce účastníka, která byla uplatněna při prvním úkonu, který účastníku přísluší. Při zkoumání místní příslušnosti se nepřihlíží k přípravě jednání, jednáním a jiným úkonům provedeným před věcně nepříslušným soudem a k rozhodnutím vydaným věcně nepříslušným soudem. Podle § 105 odst. 2 o.s.ř. vysloví-li soud, že není příslušný, postoupí věc po právní moci tohoto usnesení příslušnému soudu.

Podle § 498 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, jsou nemovité věci pozemky a podzemní stavby se samostatným účelovým určením, jakož i věcná práva k nim, a práva, která za nemovité věci prohlásí zákon. Stanoví-li jiný právní předpis, že určitá věc

není součástí pozemku, a nelze-li takovou věc přenést z místa na místo bez porušení její podstaty, je i tato věc nemovitá. Veškeré další věci, ať je jejich podstata hmotná nebo nehmotná, jsou movité.

Podle § 509 občanského zákoníku inženýrské sítě, zejména vodovody, kanalizace nebo energetické či jiné vedení, nejsou součástí pozemku. Má se za to, že součástí inženýrských sítí jsou i stavby a technická zařízení, která s nimi provozně souvisí.

V řízení se žalobce domáhá ochrany držby svého práva k vodovodní přípojce, jejímž je vlastníkem a na níž se měl žalovaný bez souhlasu žalobce připojit, připojit vodoměr a čerpat z této vodovodní přípojky vodu. Vodovodní přípojky a vodovodní řad spadají pod vymezení pojmu inženýrských sítí ve smyslu § 509 občanského zákoníku, jsou věcmi movitými dle § 498 odst. 2 občanského zákoníku, jak dovodila i odborná literatura k dané problematice: „Ustanovení § 509 totiž stanoví pouze to, že inženýrské sítě nejsou součástí pozemku, nestanoví však již nic o povaze těchto staveb (tj. zda jde o věci movité či nemovité). Z § 498 odst. 1 věta druhá potom vyplývá, že přirozenou zvláštní věcí nemovitou je pouze taková věc, o které tak stanoví „jiný právní předpis“. V kontextu Legislativních pravidel vlády ve znění usnesení vlády ze dne 14. 11. 2012 č. 820 (čl. 45 odst. 4), stejně jako z díkce § 3061 lze dovodit, že inženýrské sítě, event. stavby, které s nimi provozně souvisí, jsou věcí movitou“ (kom. k § 498 z Lavický, P. a kol.: Občanský zákoník I. Obecná část (§ 1–654). Komentář., 1. vydání, Praha: C. H. Beck, 2014, s. 1768).

Řízení je proto vedeno o ochranu držby práva žalobce k věci, která není věcí nemovitou, ve věci je proto dána výlučná místní příslušnost obecného soudu žalobce (§ 88 písm. i) o.s.ř.). Žalobce v žalobě jako své bydliště obec [REDAKCE], která dle bodu 36 přílohy č. 3 k zákonu č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, v platném znění, spadá do obvodu Okresního soudu v Mostě.

Jelikož ještě soud nezačal jednat ve věci samé (§ 105 odst. 1 o.s.ř.), postupoval v souladu s ustanovením § 105 odst. 2 o.s.ř. a vyslovil svoji místní nepříslušnost s tím, že po právní moci rozhodnutí bude věc postoupena Okresnímu soudu v Mostě jako soudu místně příslušnému.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení je možno podat odvolání do 15 dnů ode dne jeho doručení ke Krajskému soudu v Praze prostřednictvím Okresního soudu Praha - východ.

V Praze dne 11. srpna 2016

Mgr. Alena Zemková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost: [REDAKCE]

USNESENÍ

Okresní soud Praha-východ rozhodl samosoudkyní Mgr. Alenou Zemkovou ve věci žalobce [REDAKCE], bytem [REDAKCE], zastoupeného advokátem JUDr. Miroslavem Dubranem, se sídlem Benešovo náměstí 417/12, 415 01 Teplice, proti žalovanému LENTER Finance s.r.o., IČ: 02178974, se sídlem Revoluční 1082/8, 110 00 Nové Město, o: **ochrana rušené držby**

t a k t o :

- I. Okresní soud Praha-východ vyslovuje ve věci místní nepřislušnost.
- II. Po právní moci usnesení bude věc postoupena Okresnímu soudu v Mostě jako soudu příslušnému.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 9. 8. 2016 se žalobce domáhá uložení povinnosti žalovanému zdržet se napojení na vodovodní potrubí, které vede z pozemku parc. č. [REDAKCE] v k. ú. [REDAKCE] a částečně zasahuje do pozemku parc. č. [REDAKCE] v k. ú. [REDAKCE], a které je v držbě žalobce a odstranění napojení na vodovodní potrubí ve vlastnictví žalobce.

Podle ustanovení § 11 odst. 1 o.s.ř. se řízení koná u toho soudu, který je věcně a místně příslušný. Pro určení věcné a místní příslušnosti jsou až do skončení řízení rozhodné okolnosti, které tu jsou v době jeho zahájení. Podle ust. § 84 o.s.ř. je příslušný obecný soud účastníka, proti němuž návrh směřuje (žalovaného), není-li stanoveno jinak. Podle § 85 odst. 1 o.s.ř. je obecným soudem fyzické osoby soud, v jehož obvodu má bydliště.

Podle § 88 písm. i) o.s.ř. namísto obecného soudu, popřípadě namísto soudu uvedeného v § 85a o.s.ř., je k řízení příslušný soud, který je obecným soudem žalobce, jde-li o ochranu držby práva k věci, není-li touto věcí věc nemovitá.

Podle ustanovení § 105 odst.1 o.s.ř. zkoumá soud místní příslušnost jen do skončení přípravného jednání podle § 114c o.s.ř. Neprovedl-li tuto přípravu jednání, zkoumá soud místní příslušnost jen před tím, než začne jednat o věci samé, nebo rozhodl-li o věci samé bez jednání, jen před vydáním rozhodnutí; to neplatí, jde-li o platební rozkaz, elektronický platební rozkaz nebo evropský platební rozkaz. Později ji soud zkoumá pouze tehdy, nebyla-li provedena příprava jednání podle § 114c o.s.ř., a jen k námitce účastníka, která byla uplatněna při prvním úkonu, který účastníku přísluší. Při zkoumání místní příslušnosti se nepřihlíží k přípravě jednání, jednáním a jiným úkonům provedeným před věcně nepřislušným soudem a k rozhodnutím vydaným věcně nepřislušným soudem. Podle § 105 odst. 2 o.s.ř. vysloví-li soud, že není příslušný, postoupí věc po právní moci tohoto usnesení příslušnému soudu.

Podle § 498 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, jsou nemovité věci pozemky a podzemní stavby se samostatným účelovým určením, jakož i věcná práva k nim, a práva, která za nemovité věci prohlásí zákon. Stanoví-li jiný právní předpis, že určitá věc

není součástí pozemku, a nelze-li takovou věc přenést z místa na místo bez porušení její podstaty, je i tato věc nemovitá. Veškeré další věci, ať je jejich podstata hmotná nebo nehmotná, jsou movité.

Podle § 509 občanského zákoníku inženýrské sítě, zejména vodovody, kanalizace nebo energetické či jiné vedení, nejsou součástí pozemku. Má se za to, že součástí inženýrských sítí jsou i stavby a technická zařízení, která s nimi provozně souvisí.

V řízení se žalobce domáhá ochrany držby svého práva k vodovodní přípojce, jejímž je vlastníkem a na níž se měl žalovaný bez souhlasu žalobce připojit, připojit vodoměr a čerpat z této vodovodní přípojky vodu. Vodovodní přípojky a vodovodní řad spadají pod vymezení pojmu inženýrských sítí ve smyslu § 509 občanského zákoníku, jsou věcmi movitými dle § 498 odst. 2 občanského zákoníku, jak dovodila i odborná literatura k dané problematice: „Ustanovení § 509 totiž stanoví pouze to, že inženýrské sítě nejsou součástí pozemku, nestanoví však již nic o povaze těchto staveb (tj. zda jde o věci movité či nemovité). Z § 498 odst. 1 věta druhá potom vyplývá, že přirozenou zvláštní věcí nemovitou je pouze taková věc, o které tak stanoví „jiný právní předpis“. V kontextu Legislativních pravidel vlády ve znění usnesení vlády ze dne 14. 11. 2012 č. 820 (čl. 45 odst. 4), stejně jako z díkce § 3061 lze dovodit, že inženýrské sítě, event. stavby, které s nimi provozně souvisí, jsou věcí movitou“ (kom. k § 498 z Lavický, P. a kol.: Občanský zákoník I. Obecná část (§ 1–654). Komentář., 1. vydání, Praha: C. H. Beck, 2014, s. 1768).

Řízení je proto vedeno o ochranu držby práva žalobce k věci, která není věcí nemovitou, ve věci je proto dána výlučná místní příslušnost obecného soudu žalobce (§ 88 písm. i) o.s.ř.). Žalobce v žalobě jako své bydliště obec [REDAKCE], která dle bodu 36 přílohy č. 3 k zákonu č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, v platném znění, spadá do obvodu Okresního soudu v Mostě.

Jelikož ještě soud nezačal jednat ve věci samé (§ 105 odst. 1 o.s.ř.), postupoval v souladu s ustanovením § 105 odst. 2 o.s.ř. a vyslovil svoji místní nepříslušnost s tím, že po právní moci rozhodnutí bude věc postoupena Okresnímu soudu v Mostě jako soudu místně příslušnému.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení je možno podat odvolání do 15 dnů ode dne jeho doručení ke Krajskému soudu v Praze prostřednictvím Okresního soudu Praha - východ.

V Praze dne 11. srpna 2016

Mgr. Alena Zemková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost: [REDAKCE]

23

Číslo jednací: 34 C 125/2016-57

U S N E S E N Í

Okresní soud Praha - východ rozhodl samosoudkyní Mgr. Alenou Zemkovou ve věci žalobce [REDAKCE], bytem [REDAKCE], zastoupeného JUDr. Miroslavem Dubranem, advokátem se sídlem Benešovo náměstí 417/12, 415 01 Teplice, proti žalované LENTER Finance s.r.o., IČO 02178974, se sídlem Revoluční 1082/8, 110 00 Praha 1, zastoupené Mgr. Pavlem Bučinou, advokátem se sídlem T.G.Masaryka 108, 272 01 Kladno, o ochraně rušené držby,

t a k t o :

- I. Žaloba, podle které je žalovaná povinna zdržet se jakéhokoli vnikání na pozemky parc.č. [REDAKCE] v obci [REDAKCE], katastrální území [REDAKCE], zapsané na LV č. [REDAKCE], které jsou v držbě žalobce, a podle které je žalovaná povinna uvést pozemek parc.č. [REDAKCE] v obci [REDAKCE], katastrální území [REDAKCE], zapsaný na LV č. [REDAKCE] v předešlý stav, se zamítá.
- II. Žalobce je povinen zaplatit žalované na náhradu nákladů řízení částku 3.600,- Kč rukám zástupce žalované do tří dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se svým návrhem ze dne 22.4.2016 domáhal ochrany rušené držby. Svůj návrh odůvodnil tak, že je vlastníkem řady stavebních pozemků v obci [REDAKCE], v lokalitě [REDAKCE]. Je rovněž vlastníkem pozemku parc.č. [REDAKCE] na kterém se nachází obslužná komunikace, a vlastníkem pozemku parc.č. [REDAKCE] který tuto obslužnou komunikaci lemuje a odděluje pozemky žalobce od dalších pozemků, z nichž některé vlastní žalovaná. Žalovaná byla vlastníkem sousedících pozemků, které hraničí s pozemky parc.č. [REDAKCE]. V mezidobí žalovaná většinu pozemků rozdělila a část nově vzniklých oddělených pozemků prodala. Současně s kupní smlouvou noví vlastníci uzavřeli se žalovanou smlouvu o dílo, na základě které má žalovaná na předmětných pozemcích zhotovit stavbu rodinných domů. Toto se týká i pozemků parc.č. [REDAKCE]. Žalovaná donedávna využívala k příjezdu na staveniště pozemky nových vlastníků, případně jiné své pozemky a žalobce jako vlastník sousedících pozemků parc.č. [REDAKCE] nebyl při výkonu svého práva držby rušen. Do současnosti nebylo pravomocně rozhodnuto o tom, že by na pozemcích žalobce byla deklarována veřejně přístupná komunikace, která by žalované umožňovala užívat tyto sousedící pozemky žalobce. Rozhodnutím ze dne 6.8.2014 bylo rozhodnuto o omezení veřejného přístupu na komunikaci, která se nachází na pozemku žalobce parc.č. [REDAKCE]. Žalobce dále uvedl, že dne 15.3.2016 došlo k svémocnému rušení držby žalobce, neboť na pozemek parc.č. [REDAKCE] byly navezeny cihly k výstavbě staveb na pozemcích parc.č. [REDAKCE]. Následně došlo k používání pozemků ve vlastnictví žalobce pro účely vjíždění motorovými vozidly ke stavbám. Toto rušení držby spočívající v jízdě motorovými vozidly a jiném vnikání na pozemky žalobce dosud pokračuje. Žalobce uvedl, že část pozemku parc.č. [REDAKCE] je v části od ulice [REDAKCE] užívána žalovanou pro příjezd k výstavbě staveb prováděných žalovanou. Dne 6.4.2016 došlo

k opětovnému zásahu do pozemků žalobce žalovaným, kde na části pozemku parc.č. [REDACTED] došlo k jeho vyštěrkování. Na pozemku parc.č. [REDACTED] parkují vozidla dělníků, kteří pracují na výstavbě staveb prováděných žalovanou, dne 20.4.2016 opětovně přes část pozemku parc.č. [REDACTED] přejížděl stavební bagr. Žalobce uvedl, že konkrétní rozsah rušení vyplývá z pořízené fotodokumentace ve spojení s výňatkem z geometrického plánu. S ohledem na probíhající výstavbu je zřejmé, že toto rušení bude pokračovat.

Žalovaná navrhl, aby žaloba byla zamítnuta. Uvedla, že žalobce i žalovaná nabyli pozemky při úpadku společnosti Zámecká zahrada s.r.o. a společnosti Zámecká zahrada – bytové domy s.r.o., jednalo se o stavební parcely, výstavba byla zahrnuta do územního plánu obce, na výstavbu bylo vydáno územní rozhodnutí i stavební. Na pozemcích parc.č. [REDACTED] a [REDACTED] byla vystavena komunikace a byla zkolaudována jako veřejná komunikace. Žalobce měl povinnost dle smlouvy budoucí darovací po dokončení komunikace tyto pozemky převést bezúplatně obci. Tato povinnost je uložena rovněž v kolaudačním rozhodnutí. Žalobce tak nabyt dané pozemky srozuměn s tím, že na nich má být umístěna veřejná komunikace a takto mají být užívány; žádnou ze svých povinností však nesplnil a pozemky si ponechal. Lze tedy důvodně pochybovat, zda je v poctivé držbě. Podle žalované jsou pozemky parc.č. [REDACTED] a [REDACTED] účelovými komunikacemi, přičemž podle zákona o pozemních komunikacích smí každý užívat pozemní komunikaci bezplatně obvyklým způsobem a k účelům, ke kterým jsou pozemní komunikace určeny. Pokud žalobce poukazuje na nedostatek práva, které by svědčilo žalované, byla žalovaná přesvědčena, že vzhledem k existenci veřejné komunikace toto není potřeba. Pokud jde o tvrzení, že dne 15.3.2016, 6.4.2016 a 20.4.2016 došlo k zásahu do držby žalobce, žalovaná o tom neví, neboť stavbu provádí již od roku 2014, konstantním způsobem a trvale, jedná se o obecné užívání, od počátku využívá veřejnou komunikaci na pozemcích žalobce, a to v míře a rozsahu obvyklém pro takovou komunikaci vzhledem k jejímu určení.

Podle ustanovení § 1003 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „o.z.“), držbu není nikdo oprávněn svémocně rušit. Kdo byl v držbě rušen, může se domáhat, aby se rušitel rušení zdržel a vše uvedl v předešlý stav. Podle ustanovení § 1008 odst. 1 o.z. soud zamítne žalobu na ochranu nebo uchování držby, pokud bude žaloba podána po uplynutí šesti týdnů ode dne, kdy se žalobce dozvěděl o svém právu i o osobě, která držbu ohrožuje nebo ruší, nejdéle však do jednoho roku ode dne, kdy žalobce mohl své právo uplatnit poprvé.

Podle ustanovení § 176 o.s.ř. je-li z žaloby zřejmé, že se žalobce domáhá ochrany rušené držby, použije se ustanovení § 177 až § 180 o.s.ř.

Podle ustanovení § 177 odst. 1 o.s.ř. domáhá-li se žalobce ochrany rušené držby, soud o žalobě rozhodne do 15 dnů od zahájení řízení. Žalobce musí prokázat, že jde o svémocné rušení držby. Jednání není třeba nařizovat.

Podle ustanovení § 178 o.s.ř. se soud v řízení omezí na zjištění poslední držby a jejího svémocného rušení.

Podle ustanovení § 180 o.s.ř. platí, že ve věci samé rozhoduje soud usnesením.

K úspěchu žaloby není třeba prokazovat kvalifikovanou držbu, ochrany požívá nejen držba řádná, poctivá a pravá, ale i držba nepoctivá, neřádná a nepravá (viz Občanský zákoník III., Věcná práva, 1. vydání, 2013, s. 114 a násl.). Rušení držby musí být svémocné; takovým

je každý zásah do držby, ať se stal v jakékoli formě, s výjimkou zásahu právem dovoleného. Na žalobci je, aby prokázal rušenou držbu a to, že ji žalovaný ruší.

Z výpisu z katastru nemovitostí soud zjistil, že vlastníkem pozemku parc.č. [REDAKCE] a pozemku parc.č. [REDAKCE], oba zapsány na LV č. [REDAKCE], pro obec a katastrální území [REDAKCE], u Katastrálního úřadu pro Středočeský kraj, Katastrální pracoviště Praha – východ, je žalobce.

Pokud však jde o samotné rušení držby žalovanou, má soud za to, že žalobce takovou skutečnost neprokázal. Žalobce soudu k prokázání svých tvrzení předložil sadu fotografií, výňatek z geometrického plánu a dvě čestná prohlášení [REDAKCE]. Z těchto důkazů podle názoru soudu nevyplývá ani rozsah rušení práva žalobce (nelze bezpečně uzavřít, že se stavební materiál nacházel na pozemcích žalobce), ale zejména že se případného rušení dopouští žalovaná. Toto nevyplývá ani z předloženého výňatku geometrického plánu ani z čestných prohlášení pana [REDAKCE], který pouze uvádí, že pozemky žalobce jsou užívány k příjezdu k pozemkům sousedícím s pozemky žalobce, na nichž je žalovanou prováděna výstavba domů, a že na pozemek parc.č. [REDAKCE] byl dne 6.4.2016 za účelem zhutnění navezen štěrk. Je pravdou, že žalovaná v areálu provádí výstavbu domů, pouze z této skutečnosti však nelze dovodit, že se jednání, v němž žalobce spatřuje rušení své držby, dopouští právě žalovaná; tvrzení žalobce v tomto směru nebyla prokázána.

S ohledem na uvedené tedy soud neshledal žalobu důvodnou a zamítl ji.

Pro úplnost soud uvádí, že pokud jde o vzájemné návrhy žalované, s ohledem na specifickou podstatu řízení o ochraně rušené držby (povinnost rozhodnout v krátkých zákonných lhůtách, omezení soudu při zjišťování skutkového stavu) nelze v tomto řízení rozhodnout o jiných požadavcích navrhovatele (§ 179), případně o vzájemném návrhu odpůrce (viz Svoboda, K., Smolík, P., Levý, J., Šínová, R., a kolektiv, Občanský soudní řád, vydání 1., Praha: C.H.Beck, 2013, komentář k § 179 a § 180). Z tohoto důvodu budou tyto návrhy vyloučeny k samostatnému projednání.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle ustanovení § 142 odst. 1 o.s.ř. a přiznal úspěšné žalované náhradu nákladů ve výši 3.600,- Kč, která se sestává z odměny za zastupování účastníka advokátem podle § 6, § 7 a § 9 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve výši 1.500,- Kč a dle § 13 stejné vyhlášky z náhrady hotových výdajů ve výši 300,- Kč za každý ze dvou úkonů právní služby (za převzetí a přípravu zastoupení nebo obhajoby, za písemné podání ve věci samé).

Poučení: Proti tomuto usnesení je možné podat odvolání ve lhůtě 15 dnů od doručení písemného vyhotovení ke Krajskému soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího.

V Praze dne 10. května 2016

Mgr. Alena Zemková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost: [REDAKCE]